

Epistola lui Pavel căt̃re Galateni

Repovestit,
explicat,
pentru azi.

GOOD NEWS

Epistola lui Pavel către Galateni

Repovestit, explicat, pentru azi.

Hans-Jörg Ronsdorf

Numai dacă Fiul vă face liberi, sunteți cu adevărat liberi.

Ioan 8:36

Descrierea cărții

Epistola către Galateni este redată în cuvinte proprii, adică repovestită și explicată. Textul are cam de trei ori lungimea textului biblic original dintr-o traducere clasică a Bibliei.

Ediția întâi (în limba germană), aprilie 2020

© Hans-Jörg Ronsdorf – toate drepturile rezervate.

Albis 6 ½

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

www.hans-joerg-ronsdorf.de

ISBN (ediția germană): 978-3-9820715-3-4

Copertă: Tobias Stricker

Mai întâi

Țineți în mână o **redare explicativă** a epistolei lui Pavel către Galateni. Ca autor, mă pun în locul celui care a scris-o și încerc să-i aștern gândurile pe hârtie explicându-le, deci mai pe larg. Textul meu este cam de trei ori mai lung decât textul original. Cu alte cuvinte: dacă i-aș explica cuiva această epistolă, fiecare verset, pe scurt și la obiect, ar ieși exact ce veți citi aici.

Sper ca astfel să înțelegeți mai bine mesajul epistolei și să găsiți legătura cu propria viață. Căci despre asta este vorba. Textul meu nu este Cuvântul lui Dumnezeu, cu totul altfel decât epistola originală a lui Pavel. Pe aceasta o puteți citi singuri într-o Biblie sau în paralel cu textul meu.

De aceea am aici o rugămintă – înainte să citiți introducerea: **Luați o Biblie și citiți mai întâi toată această epistolă, de la început până la sfârșit.** Ajută să citiți cu voce tare. Chiar dacă nu înțelegeți ceva, citiți mai departe. Așa vă faceți o primă impresie sau vă reîmprospătați amintirea. Veți vedea: Galateni – poate prima și cea mai veche epistolă a lui Pavel – este o epistolă foarte frumoasă. Atinge coardele cele mai adânci ale Evangheliei și le face să răsunе. **Este o epistolă care le vorbește nu numai creștinilor, ci și iudeilor și musulmanilor.** Ea ajută în dialogul dintre religii să se arate ce este Evanghelia și prin ce se deosebește de toate celelalte religii.

Ce se întâmplase?

Cele mai multe epistole ale Noului Testament au un prilej. Așa și aici.

Puneți-vă pentru o clipă în locul apostolului și misionarului Pavel. El a străbătut cu colaboratorul său drumuri grele peste munții Taurus și umblă pe jos prin munții Anatoliei (Turcia). Complet istovit, întâlnește acolo, în ținutul Galatiei, oameni cărora le vestește pe Hristos, care a murit pentru ei pe cruce. Acești oameni – spre deosebire de Pavel – nu sunt iudei. Poate că îi cunosc pe iudei și obiceiurile și datinile lor. Ei înșiși se închină la diferiți idoli și nu-L cunosc pe singurul Dumnezeu adevărat. Vestea Evangheliei le atinge inima și ei ajung la întoarcere, la pocăință și la o credință vie în Isus Hristos. Această credință este vie, ea se vede printr-o viață nouă în părtășia tuturor ucenicilor.

După un timp s-a întâmplat următorul lucru: Pavel plecase de mult mai departe. Acum au venit la acești creștini niște învățători creștini dintre iudei (**iudaizanți**) și au cerut: Dacă vreți cu adevărat să faceți parte din poporul lui Dumnezeu, dacă vreți să fiți copiii lui Avraam și moștenitorii făgăduinței lui, atunci trebuie doar să vă mai **tăiați împrejur** (adică practic să deveniți iudei). Tăierea împrejur era semnul legământului, obligatoriu de la Avraam încoace pentru fiecare israelit, ca să facă parte din acest legământ, cu binecuvântările și obligațiile lui.

Ce învățau acești învățători creștini dintre iudei (iudaizanții)?

Acești iudei creștini nu-L respingeau pe Hristos. Ci pe Pavel și **Evangelia lui**. Nici nu învățau că omul este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin fapte bune ale Legii. Ei învățau că **abia prin tăierea împrejur faci cu adevărat parte din poporul lui Dumnezeu**.

Și relațiile sociale dintre ei (adică dintre iudei și creștinii dintre neamuri) ar fi devenit mai simple. Iudeii nu mâncau la aceeași masă cu neamurile, adică cu cei netăiați împrejur. Deși aceasta nu era o poruncă a lui Moise, ci o poruncă adăugată, omenească, iudaizantă.

Acești iudaizanți nu puteau și nu voiau să înțeleagă că odată cu venirea lui Hristos s-a încheiat era Legii lui Moise. Credeau că Dumnezeu lucrează numai prin națiunea iudaică, pentru a răspândi făgăduințele date lui Avraam. Argumentul lui Pavel împotriva lor este: **În planul de mântuire al lui Dumnezeu, Legea și-a atins acum scopul**, și de aceea este greșit să o mai ții. Și să le ceri neamurilor să o accepte. Este greșit să crezi că Dumnezeu lucrează încă pe cale națională, adică prin Israel. Poporul lui Dumnezeu este alcătuit acum din oameni din toate neamurile.

Pavel îi condamnă pe iudaizanți și învățătura lor din cel puțin trei motive: (1) Ei nu au înțeles **că lucrarea de răscumpărare a lui Hristos este pe deplin suficientă și universală**. (2) Nu au înțeles că Hristos și Duhul au întrecut cu mult Legea lui Moise și caracterul ei național. (3) Și nu au recunoscut că Dumnezeu le dăruiește Duhul Sfânt tuturor credincioșilor (iudei și neamuri). Urmarea este că creștinii nu trebuie să se lase călăuziți de Lege. În schimb, ei au Duhul, care îi conduce într-un fel ce corespunde legii morale (de exemplu celor Zece Porunci, fără porunca despre Sabat). Și o și împlinește – dar nu o are drept țință. **Călăuzirea Duhului nu duce înapoi la Legea lui Moise, ci într-o viață în care legea lui Hristos și Duhul lui Dumnezeu devin regula de viață a Noii Creații**.

O rugăciune iudaică de dimineață arată cum se vedeau pe ei înșiși (unii) iudei:

Binecuvântat ești Tu, Veșnicule, Dumnezeul nostru, Împăratul lumii, care **nu** m-ai făcut păgân. Binecuvântat ești Tu, Veșnicule, Dumnezeul nostru, Împăratul lumii, care **nu** m-ai făcut sclav. Binecuvântat ești Tu, Veșnicule, Dumnezeul nostru, Împăratul lumii, care **nu** m-ai făcut femeie.

Ce învățau acești învățători creștini dintre iudei (iudaizanții)?

Aceasta este mândrie națională; acesta este statut social și discriminare pe criterii de sex. Pavel se ridică radical împotriva acestora, cum se poate învăța din această epistolă.

Ce îl scoate pe Pavel atât de tare din fire?

În nicio altă epistolă Pavel nu este atât de radical în combaterea și condamnarea acestor învățători iudaizanți ai Legii. **Galatenii nu observau că adevărul și unicitatea Evangheliei erau aruncate peste bord.** Voiau să-L păstreze pe Hristos, dar li se sugera că au nevoie și de Moise și de tăierea împrejur. Atunci ar fi fost cu adevărat fii ai lui Avraam și ar fi făcut parte din poporul ales al lui Dumnezeu.

Prin faptul că galatenii se hotărau pentru **Isus plus Moise**, iudaizanții distrug însăși nevoia noastră de Hristos. Pavel spune clar: „Dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (2:21), și: „Dacă vă tăiați împrejur, Hristos nu va avea pentru voi nicio valoare” (5:2). Cu privire la tăgăduirea puterii lui Dumnezeu în Duhul, Pavel spune: „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege” (5:18). Aceasta înseamnă că cei care se hotărăsc pentru Duhul nu au nevoie de Legea lui; cei care se hotărăsc pentru Isus nu-l aleg pe Moise. Nu le poți avea pe amândouă. Mesajul lui Pavel este fără compromis: **numai Hristos.**

Ce fel de lege condamnă Pavel?

Când este vorba de Legea lui Moise, de Tora, este important să reținem că ea este sfântă și bună. Din ea nu fac parte doar cele Zece Porunci – în total ea cuprinde toate cele cinci cărți ale lui Moise. În comparație cu popoarele vecine lui Israel, ea este unică și remarcabilă din punct de vedere moral și etic. Până astăzi. Chiar și în Legea fundamentală a Germaniei i se vede influența bună. Niciodată nu ar condamna Pavel Legea și orice efort de a o împlini. Legea este un dar minunat al lui Dumnezeu pentru poporul Său, Israel. Pavel a ținut-o. Dacă cineva o călcase fără să știe, slujba jertfelor din Legea lui Moise putea aduce iertare.

Fariseii adăugaseră la Lege porunci omenеști și încercaseră să reglementeze evlavios cât mai multe domenii ale vieții – până la spălatul mâinilor. Această obligație și-au pus-o lor înșiși și oamenilor. Erau o grupare iudaică din vremea lui Isus, care lua Legea foarte în serios – și își dorea același lucru pentru toți iudeii. Un fel de mișcare de evlavie. Pavel însuși a fost odată unul dintre ei. Un zelot, până când Hristos a intrat în viața lui. Cu Isus aveau probleme, pentru că El îi pătrundea până în adânc. **Poruncile omenеști** le-a înfierat. Și neglijarea poruncilor celor mari, **de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele**. Aceste porunci, cele mai importante, rămâneau pe dinafară. În Matei 23 puteți citi ce gândea Isus despre farisei și legalismul lor.

Legalismul în Galateni înseamnă a te ține de Legea lui Moise ca să-I fii plăcut lui Dumnezeu. Prin aceasta nu trebuie însă înțeleasă pur și simplu insistența asupra unor reguli. Ce este greșit la acest legalism este **faptul că îi ia locul lui Hristos și Duhului**. Este greșit pentru că (1) nu înțelege că în Hristos și prin Duhul, Legea lui Moise s-a împlinit și a devenit astfel definitiv istorie. Mai departe, este greșit că (2) iudaizantii **le silesc pe neamuri să devină iudei** (prin tăierea împrejur). În acest sens, Pavel atacă o viziune nebiblică despre Lege, cu formele ei naționaliste, pe care o susțin acești iudaizanți.

Ce sunt faptele Legii?

Sunt comportamente sau măsuri ale iudaizanților care, pe de o parte, se potrivesc cu Legea lui Moise. Dar era greșit să afirmi că lucrarea de răscumpărare a lui Hristos și călăuzirea Duhului nu sunt de ajuns pentru viața de zi cu zi.

„Faptele Legii” sunt acțiuni dictate de o lege care acum a fost înlocuită de Hristos și de Duhul. „Faptele Legii” sunt, pe lângă aceasta, practici iudaice care ridică granițe între iudei și neiudei. Legea lui Dumnezeu nu se concentrează asupra granițelor sociale care despart. Dimpotrivă, în ea s-ar putea vedea voia lui Dumnezeu descoperită pentru toți oamenii.

Legalismul astăzi

Problema celților (galatenii) nu poate fi transpusă **1:1** în vremea și cultura noastră, 2000 de ani mai târziu. Totuși există lecții pentru noi astăzi. Întrebarea este: Cum putem trăi spre slava lui Dumnezeu? Nu ne pot ajuta la aceasta Legea lui Moise sau cele Zece Porunci?

Răspunsul epistolei către Galateni este: **Hristos în noi și Duhul lui Dumnezeu în noi** aduc „**roada Duhului**”. În viața noastră de zi cu zi. Aceasta corespunde **legii lui Hristos**.

La mulți creștini se declanșează un mecanism lăuntric, al gândurilor și al simțămintelor, prin care trec de la harul liber și dăruit la modul performanței: vor să fie mai evlavioși și să se apropie mai mult de Dumnezeu. Simt că activitatea îi zidește și le face bine. Dar nu observă înșelăciunea: este vorba de propria performanță și de împlinirea datoriei, care le dă un sentiment de aparență sfințenie sau spiritualitate. Însă noi avem totul și suntem totul în Hristos – și El este în noi. La aceasta nu se poate adăuga nimic.

Cum recunoaștem legalismul? Căutăm practici, atitudini, pretenții, prescripții și concepții teologice **care neglijează Evanghelia în afirmațiile ei centrale despre deplina suficiență a lui Hristos și a lucrării Lui de răscumpărare și despre rolul central al Duhului Sfânt în viața noastră de zi cu zi, trăită împreună**.

Aceasta nu înseamnă să căutăm pur și simplu în bisericile sau adunările noastre reguli neplăcute sau prescripții obligatorii care nu ne plac. Regulile pot fi într-adevăr bune pentru creșterea spirituală. Legalismul, înțeles și trăit ca reguli și obiceiuri bune, nu este în sine ceva rău. De aceea acest termen trebuie folosit cu grijă. Căci dacă un creștin citește regulat Biblia, se roagă regulat, merge regulat la serviciul divin, aceasta nu este legalismul fariseilor sau al iudaizanților din Galatia. Disciplina în Împărăția lui Dumnezeu este folositoare și adesea necesară. Totuși unele lucruri sunt un mers pe muchie de cuțit. Dacă fac aceste lucruri pentru că atunci mă știu important între creștini și mai iubit sau preferat de Dumnezeu, atunci am căzut în capcana religiozității. Multe lucruri bune pot deveni legalism. Ca o formă exterioară, care nu vine din inimă. Nu din dragostea pentru Dumnezeu. Obiceiurile spirituale bune sunt parte firească a vieții creștine și nu sunt legalism. Dar pot deveni.

Ce lecție are această epistolă pentru astăzi?

Umblarea noastră pe urmele Domnului Isus Hristos se face prin **credință**. Prin încredere în Tatăl. Ca niște copii care se țin strâns de mâna lui Isus.

În ciuda dăruirii noastre, suntem conștienți de **neputința noastră**, de faptul că nu putem face binele prin propriile puteri. Și noi, și mai ales noi, ca și creștini. De aceea nu ne punem sub o presiune religioasă a performanței. Nu ne prefacem. Fățărnicia este sora legalismului. Suntem cinstiți cu noi înșine, cu alții și față de Dumnezeu, care ne cunoaște inimile. El știe că Îl iubim. Ca odinioară Petru, când dăduse greș pe toată linia, în ceasul cel mai greu al lui Isus. Totuși Petru Îl iubea pe Isus, chiar dacă au existat greșeli și eșecuri. De aceea: nu lăsăm **niciun stres al sfințirii** să ne pătrundă în viață. Acesta este terenul pe care cresc mândria sau disperarea și frica de eșec. Noi trăim în libertate și în har. **Suntem primiți pentru totdeauna, cu toate greșelile, cu toate slăbiciunile și, da, cu toate păcatele pe care le facem. Căci suntem ai lui Hristos, care a murit pentru păcatele noastre.**

Tot ce ne dăruiește Dumnezeu nu este răspunsul Lui la credincioșia, performanța sau hotărârea noastră. Totul primim, trăim, ne bucurăm și dobândim – fiecare copil al lui Dumnezeu – pe temeiul credinței. Pe temeiul încrederii de copil, chiar oarbe, în Dumnezeul nostru. Credința mișcă inima lui Dumnezeu. Aceasta contează pentru El. Așa Îi dăm slavă. O credință care spune: avem nevoie de Isus și de Duhul, de nimic altceva.

A trăi în primirea necondiționată a lui Dumnezeu ca fiice și fii înseamnă libertate. În libertate ajungem la maturitate. Roadă bună se vede. **Hristos ia chip în noi.**

Exemple de legalism religios și creștin

Este întotdeauna interesant să dai exemple din vremea noastră. Căci legalismul are cele mai diferite forme. În doze mari sau și în urme. În viața personală și în viața trăită împreună.

Legalismul cel mai bător la ochi și cel mai răspândit l-am întâlnit acolo unde oamenii încearcă să-și câștige mântuirea prin fapte bune. Dar mântuirea nu o primim prin merite, nici prin mijlocire omenească sau prin sacramente. O primim numai prin Hristos.

În Epistola către Galateni este vorba și de faptul că legalismul este ales ca să trăiești într-un fel care Îl onorează pe Dumnezeu. Și așa cum se cuvine, dacă vrei să faci parte din poporul lui Dumnezeu. Acest fel de legalism este respins de Pavel la fel ca primul. Exemplele pe care le dau pot fi înțelese greșit, dacă cineva vrea.

Exemplu: Când aproape că nu mai apuci sau nu apuci deloc să citești Biblia și să ai timp de rugăciune. Când timpul de liniște lipsește des. Fără voie sau din neglijență. Atunci pot apărea sentimente de vinovăție. Te simți vinovat sau nevrednic. Te simți un ratat. Dar aceasta arată că nu am înțeles că în Hristos suntem primiți necondiționat ca fii și fiice. Această relație cu Tatăl stă în picioare. Întotdeauna! Suntem iubiți în orice clipă și primiți 100 %. Sigur, citirea Bibliei și rugăciunea sunt importante. Dar cei mai mulți creștini din primele secole nu aveau Biblie și totuși au fost martori puternici ai lui Isus, a căror credință lucra prin dragoste, în puterea Duhului Sfânt.

Exemplu: Există experiențe supranaturale în Duhul Sfânt, cum ar fi treziri, vindecări, minuni, răpiri în duh, vorbirea în limbi și experiențe deosebite în rugăciune. Cine trăiește așa ceva, dar apoi o vreme nimic de felul acesta, nu are voie să tragă concluzia că acum este mai puțin iubit. Aceste experiențe nu dovedesc niciodată că ești mai mult sau mai puțin iubit. Dacă lipsesc, nu se schimbă nimic în relația noastră cu Dumnezeu. Deși poți căuta motive, nu ar trebui să disperii niciodată din cauza aceasta. **Noi trăim prin credință, nu prin vedere și prin experiențe.**

Nimeni nu are voie să-i prescrie unui creștin trăiri sau cunoștințe (de exemplu botezul cu Duhul, vorbirea în limbi), ca să fie un creștin „întreg” sau „adevărat”. Nimeni nu are voie să dicteze cum trebuie înțeleasă și practică Cina Domnului, ca să fii un creștin „credincios”. La fel de puțin are cineva voie să prescrie norme pentru păr și îmbrăcăminte, liturghii ale serviciului

divin sau ordinea locurilor. Nimeni nu are voie să pună presiune pe un creștin cum să se poarte în privința politicii, ca să fie despărțit de lume. În cadrul îndrumărilor biblice există o mare libertate. Orice îngustare sau teamă cu privire la ce este voie și ce nu arată o credință legalistă, slabă, și nu corespunde maturității depline a fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

Când asemenea lucruri devin motivul pentru care oamenii își refuză unii altora părtașia, chiar și la frângerea pâinii, atunci acesta este legalism fariseic și iudaizant. **Unii sunt înăuntru și ceilalți sunt afară.** Față de unitatea pe care o cheamă cu tărie Epistola către Galateni (3:28), un scandal.

Un duh de judecată, care îi condamnă și îi descalifică pe alții, corespunde exact atitudinii iudaizanților. Ei spuneau: Dacă ești tăiat împrejur, faci parte și totul e în regulă (chiar dacă ce mai spunea Legea în rest nu conta). Respectarea unor forme și liturghii omenești se degradează în fățarnicie înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu, dacă aceasta este toată evlavia pe care o trăiești.

Multe abordări sunt bune, atâta timp cât nu se împotrivesc vieții în Hristos și bucuriei și libertății Duhului sau chiar le sting.

Legalismul nu mai este astăzi aproape deloc o temă. Mai degrabă reacția opusă: că nu mai trebuie respectat nimic, iar libertatea sfârșește într-un mod de viață egoist și individualist, fără simțul răspunderii. Astfel libertatea este înțeleasă greșit și devine un pericol. Pavel va atrage atenția asupra acestui lucru în această epistolă, ca să ne ferească să cădem de pe cal pe partea cealaltă.

În încheiere: Nu, nici noi, creștinii, nu împlinim Legea din recunoștință, cum se spune adesea. Faptul este, cum arată Romani 8:4, că cei care îl urmează pe Hristos și sunt călăuziți de Duhul, ca fii maturi ai lui Dumnezeu, împlinesc firesc cerințele morale ale Legii. Cum s-ar putea contrazice Legea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului? Dar ei împlinesc legea morală nu pentru că ea este dreptarul lor, ci pentru că Duhul și Hristos trăiesc în ei. **Vremea Legii lui Moise a trecut pentru totdeauna. Legea lui Hristos este acum chintesența unei vieți călăuzite de Duhul.**

Libertatea de Lege nu încurajează un „har ieftin”, pentru care nu contează cum trăim. Libertatea nu este o carte albă. Ea dă și cere. Libertatea și harul obligă. În chip tainic, Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi roada de care ne putem minuna noi înșine cu recunoștință. Aceasta nu este o voință străină care ne stăpânește, ci libertatea de a ne hotărî singuri într-o viață nouă. Acesta este Hristos în noi. Acesta este Duhul înfierii, care în noi și din noi strigă către Tatăl: Ava, Tăticule, Tată!

Galateni: Magna Charta a libertății creștine și a Evangheliei

Evanghelia, pe care Pavel a primit-o prin descoperire de la Dumnezeu, aduce mântuirea, îndreptățirea, achitarea în Hristos pentru toți oamenii. Și darul Duhului Sfânt ca putere pentru viață. Făcuți fii și fiice ale lui Dumnezeu, ei trăiesc în libertate, prin credința care se vede în dragoste și în roada Duhului.

Este vorba despre felul în care Hristos, prin Duhul, ne preface viața spre o libertate responsabilă și o dăruire de sine care slujește, așa încât cerințele stricte ale Legii (și adăugirile omenești) sunt întrecute.

Prin aceasta, Legea lui Moise și tăierea împrejur și identitatea națională a lui Israel ca singur purtător al făgăduinței și mijlocitor al binecuvântării sunt trecut. Toate acestea nu mai sunt decât o umbră a ceea ce a venit în Hristos. Niciodată nu pot fi combinate sau amestecate amândouă.

Temele epistolei și contrastele lor

Ce este vechi, trecut, și ce este nou, venit în Hristos. O privire de ansamblu, fără o ordine de valoare.

Hristos	Moise
Duhul Sfânt al lui Dumnezeu	Legea
Duhul Sfânt al lui Dumnezeu	Firea pământească, firea omenească păcătoasă
Credință, încredere, credincioșie	Faptele Legii, a face
Făgăduința, promisiunea lui Dumnezeu	Legea
Binecuvântarea lui Dumnezeu	Blestemul, urmările călcării Legii
Libertate	Sclavie
Înfiere ca fii maturi	Sclavie; copilărie sub supraveghere.
Moștenire	Nesiguranță
Creație nouă; viață veșnică	Tăierea împrejur / netăierea împrejur
Har	Legea
Unitatea Bisericii	Națiunea iudaică exclusivă
Botezul în apă	Tăierea împrejur a prepuțului
Îndreptățire, achitare	Condamnare
Evangelhia, vestea bună	Legea
Crucea de pe Golgota	Veacul rău, firea pământească
Isaac	Ismael
Ierusalimul de sus	Ierusalimul pământesc, Sinai
Noul Legământ	Vechiul Legământ
Sara, femeia liberă	Agar, roaba, neliberă

Creștinul în Epistola către Galateni

Fiecare epistolă a Noului Testament descrie în felul ei ce a făcut Dumnezeu din noi, oamenii, când ne-a atras la Sine. Cum am fost dăruți și ce am devenit acum prin har. Este într-adevăr un întreg „catalog al mântuirii”, care, privit în sine, te face să te minunezi. Cine s-ar fi gândit vreodată că Dumnezeu cel veșnic are pregătite atâtea pentru noi și că pentru aceasta L-a dat chiar pe propriul Său Fiu. Iată toate textele din Epistola către Galateni care spun ceva despre cel care crede. Dumnezeu vrea să credem aceasta, să ne sprijinim pe ea și să o trăim în viața noastră. **Toată bogăția mântuirii** ne-a fost dăruită. Acum trebuie să o luăm în stăpânire foarte practic, în viața de zi cu zi. Și să o (re)trăim.

- Isus S-a jertfit pe Sine Însuși pentru păcatele noastre (1:4).
- smulși din lumea rea de acum (sau din veacul rău de acum) (1:4)
- libertate în Hristos Isus (2:4; 5:1)
- socotiți neprihăniți prin credința în Hristos (2:16-17)
- morți față de Lege (2:19)
- trăim pentru Dumnezeu (2:19)
- răstigniți împreună cu Hristos (2:19)
- Hristos trăiește în cel care crede (2:20)
- iubiți de Hristos (2:20)
- am primit Duhul (3:2, 5)
- binecuvântați prin credință (3:9)
- răscumparați din blestemul Legii (3:13)
- am primit Duhul făgăduit (3:14)
- nu viață prin Lege, ci prin credință (3:21-22)
- fii ai lui Dumnezeu prin credință (3:26)
- Ne-am îmbrăcat cu Hristos (3:27).
- Suntem în Hristos (3:28; 5:6).
- Suntem ai lui Hristos (proprietatea Lui) (3:29; 5:24).
- răscumparați pentru înfiere (4:5-6)
- Duhul Fiului este în inimile noastre (4:6).
- Dumnezeu este Tatăl nostru iubit (4:6).
- moștenitori prin Dumnezeu (4:7)
- Hristos ia chip în noi (4:19).
- născuți după (din) Duhul (4:29)

- chemați de Dumnezeu (5:8, 13)
- Lucrăm prin Duhul (5:16, 25).
- Duhul ne călăuzește (5:18).
- Trăim prin Duhul (5:25).
- moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu (5:21)
- viață veșnică (în înviere) (6:8)
- oamenii de casă ai credinței (6:10)
- răstigniți față de lume (6:14)
- o creație nouă (6:15)

Salutul, adresarea și urarea de binecuvântare 1:1-4

Vă scrie Pavel. Un trimis al lui Isus Hristos. Apostolul Lui. În părtășie cu Dumnezeu și Tatăl Său, El mi-a încredințat **Evangelia Lui**, vestea cea bună.

Nu vreun om sau vreun grup de oameni m-a trimis. Ci Tatăl, care L-a înviat pe Isus din morți și L-a confirmat ca Fiu al lui Dumnezeu și Mesia. Prin El a fost vestită epoca **harului**. A fost întemeiată o **creație nouă** în Hristos.

Vă salut împreună cu toți frații care sunt aici cu mine. Cu ei sunt unit în **singura Evanghelie**. Salut toate bisericile Galatiei.

Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul nostru Isus Hristos: Să vă dea zilnic ocrotire, purtare de grijă, ajutor și integritate, oriunde ați fi și orice ați face!

Iertare și eliberare, pentru că așa vrea Dumnezeu 1:4-5

Vouă, galatenilor, vă scriu mai întâi lucrul cel mai important, ca să nu uităm niciodată despre ce este de fapt vorba; în ce stă siguranța noastră și care este gândul inimii Răscumpărătorului nostru: El, Domnul nostru **Isus, S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele și greșelile noastre, pentru fărădelegile și călcările noastre de poruncă.** La moarte. Din dragoste necondiționată. Ca jertfă de bunăvoie și fără păcat. Numai El, Cel fără păcat, putea să ia asupra Sa povara cea mare a păcatelor noastre și să o înlăture pentru totdeauna din lume prin moartea Lui pe cruce. Și a făcut-o! Noi nu ne puteam desface păcatele și pașii greșiți – oricât am fi realizat prin faptele Legii și prin disciplină morală sau religioasă. **Aveam nevoie de Mesia – de nimic altceva!**

Așa ne-a salvat și ne-a smuls din lumea cea rea. Luând păcatele noastre, cu care eram legați și înlănțuiți de această lume. Nu a vrut să ne lase acolo unde se trăiește fără gând în păcate. Robiți în ele, fără să știi. Eliberatorul nostru ne-a dăruit un **nou început în Împărăția Lui de dragoste.** A vrut să ne aibă pentru Sine. Din lumea căzută și departe de Dumnezeu ne-a eliberat. Dintr-o cultură și o societate care nu-L cunosc pe Dumnezeul cel adevărat și viu. Cum l-a eliberat odinioară Dumnezeu pe Israel din Egipt, așa este voia Lui și astăzi să mântuiască toată lumea – indiferent dacă ne tragem din iudei sau dintre neamuri.

Aceasta a fost voia Dumnezeului și Tatălui nostru! Gândul Lui de mântuire, de la care nu se abate și care nu poate fi pătruns. De aceea, a Lui este slava și cinstea în orice fel cu putință, acum și pentru totdeauna! Amin.

Există o singură Evanghelie 1:6-10

Sunt de-a dreptul uimit că v-ați întors așa de repede tocmai de la acest har al lui Isus Hristos. Așa ceva mi se părea până acum cu neputință. La fel de neașteptat ca odinioară Israel. În ciuda unei salvări minunate, el s-a lepădat în cel mai scurt timp de Dumnezeuul lui. L-a înlocuit pur și simplu cu un vițel de aur, în timp ce Moise era pe muntele Sinai.

Așa și voi: Deși Dumnezeuul părinților v-a chemat în Mesia Isus la harul Său cel mare, acum v-ați lăsat atrași de o evanghelie **care nici nu este evanghelie**. Vă lăsați tulburați de niște oameni care răstălmăcesc **Evanghelia de neatins a harului lui Hristos**.

Vă spun: Oricine ar veni la voi, chiar dacă ar fi un înger, ca odinioară la muntele Sinai, chiar dacă **noi** am veni încă o dată la voi și v-am vesti altceva decât la început – **să fie blestemat!** El nu are parte de ce ne dăruiește în har Evanghelia lui Isus Hristos. Ei vor pieri cu mesajul lor amăgitor. Nimic să nu rămână din ei.

Am spus-o și o spun acum încă o dată: Dacă vine cineva la voi și vă vestește o altă evanghelie, în contradicție cu ce v-am vestit eu și ați primit voi: Să fie blestemat! Pentru el nu rămâne altceva decât judecata și condamnarea lui Dumnezeu. Căci ei distrug ce ne-a dăruit Dumnezeu mai bun. Îi duc pe oameni drept la pieire. **Departe de har, spre legalism**.

Ar trebui oare, când Evanghelia este amenințată astfel, să nu vorbesc atât de aspru, ca să le plac oamenilor? Eu trebuie să-I plac numai lui Dumnezeu! Dacă aș încerca să le fiu pe plac oamenilor, de exemplu vouă sau acestor soli mincinoși, atunci n-aș fi robul lui Isus Hristos. Niciodată!

Dragi frați și surori, trebuie să știți că această Evanghelie pe care o vestesc nu este un lucru omenesc. Nimic din ce au născocit sau au plănuit oamenii. Și de ce? Pentru că nu am învățat-o și nu am primit-o de la vreun om. **Am primit-o printr-o descoperire a lui Isus Hristos, Mesia**. Direct de la El personal.

Povestea mea și întoarcerea mea: De la prigonitorul lui Mesia la solul Lui 1:11-16

Ați auzit, desigur, de viața mea de iudeu și fariseu. Am prigonit și am pustiit până la extrem adunarea lui Dumnezeu, pe sfinții Lui. Nu am lăsat nimic nefăcut ca să-i atac și să-i nimicesc. De altfel, făcusem carieră în iudaism. Primeam mult mai multă recunoaștere și apreciere decât cei de vârsta mea. Numele meu era recunoscut peste tot. Aveam faima unui om plin de râvnă, a unui zelot, care lua extrem de exact tradițiile părinților. Coste cât o costa. Eram plin de râvnă, ca odinioară preotul Fineas, fiul lui Eleazar, care l-a ucis în fața tuturor pe israelitul desfrânat și pe femeia madianită. Așa scrie în Numeri 25.

Dar Dumnezeu m-a oprit în culmea râvnei mele. Pe drumul spre Damasc. Și acolo voiam să nimicesc adunările creștinilor. Nu pot explica aceasta decât prin faptul că Dumnezeu m-a avut în vedere încă de la zămisirea mea și m-a rânduit pentru slujba Evangheliei. Din har. Cu totul nemeritat. Dumnezeu m-a oprit descoperindu-L în mine pe Fiul Său, pe Mesia. Înaintea ochilor mei lăuntrici. În inima și în gândirea mea a apărut deodată Fiul Lui, Mesia. Stătea în fața mea, în cea mai strălucitoare lumină. Mi-a vorbit. Cuvintele Lui au pus capăt dintr-o lovitură vrăjmășiei mele și râvnei mele de a hărțui adunarea lui Dumnezeu. **Trebuia să devin exact opusul: Un sol al Evangheliei Lui. Și anume pentru neamuri, pentru goyim, pentru popoare, pentru neiuidei și închinătorii la idoli.**

Evanghelia lui Pavel nu vine din Ierusalim, ci direct din cer, de la Mesia 1:17-24

Ce am făcut după această întâmplare zguduitoare? Tocmai că n-am făcut ce ar fi făcut sau ar fi așteptat oricine. Adică să merg la **Ierusalim**. La apostoli și la biserica de la început, ca să mă explic acolo și să primesc îndrumări pentru pașii următori.

Am plecat fără întârziere din Damasc în **Arabia**. Ca odinioară Ilie, care după marea lui biruință de pe Carmel a fugit înfricoșat de Izabela. Foarte departe, până la muntele Horeb, ca să-L întâlnească acolo pe Dumnezeu. Am căutat prezența Lui – în singurătate și liniște. Lăuntrul meu trebuia pus în ordine, prefăcut și înnoit. Căci râvna nebunească mă împietrise atât de tare, încât Dumnezeu Însuși trebuia să mă schimbe și să mă vindece. Evanghelia slavei lui Hristos și întinderea harului mi-au fost descoperite acolo în toate amănunțele lor minunate. L-am găsit pe Hristos așa cum încă nu-L cunoșteam! Scripturile și Tora prorocesc despre El și mărturisesc despre El. Pe acest Hristos L-am vestit și în Arabia.

De acolo m-am întors la **Damasc**, unde Dumnezeu îmi deschisese ochii și mă vindecase de orbire după întâlnirea cu Mesia. Abia apoi, la trei ani după întoarcerea mea, am mers prima dată la **Ierusalim**. Voiam să-l întâlnesc pe **Petru**, primul dintre apostoli. Am putut să-l cunosc timp de 15 zile. Am vorbit neîncetat. Aveam între timp mii de întrebări despre Mesia, pe care Petru Îl cunoscuse îndeaproape. Nu m-am întâlnit cu niciun alt apostol dintre cei doisprezece. Dar am mai întâlnit pe unul care Îl cunoștea pe Mesia de mai mult timp decât Petru, și anume pe Iacov, fratele Lui. Deși nu era apostol ca cei Doisprezece, el era un conducător al bisericii ucenicilor din Ierusalim.

Tot ce vă scriu este adevărul!

După aceea, când am plecat din Ierusalim, am venit în ținuturile **Siriei și Ciliciei. În vechea mea patrie.**

Celor aleși din Iudeea, sfinților în Hristos, nu le eram cunoscut personal. Șederea mea la Ierusalim fusese prea scurtă. Ei auziseră doar atât: Fostul nostru prigonitor și chinuitor vestește și răspândește acum credința în Mesia Isus. Această credință voia odinioară să o stârpească odată cu noi. Pentru aceasta Îl slăveau pe Dumnezeu, care făcuse în mine o asemenea minune a întoarcerii și a creației noi.

A doua oară la Ierusalim, la Petru, Iacov și Ioan 2:1-10

Abia după 14 ani m-am suit a doua oară la **Ierusalim**. Împreună cu **Barnaba**. L-am luat cu noi și pe tânărul **Tit**, care ne era un ajutor credincios. Ideea de a merge la Ierusalim nu a venit de la mine. Mi s-a descoperit de sus că trebuie să merg.

Le-am înfățișat acolo **Evanghelia** pe care o promisem de la Hristos, ca s-o vestesc iudeilor și neamurilor. Am făcut aceasta mai ales înaintea celor cu vază, a conducătorilor bisericii din Ierusalim, pentru ca vizita mea să nu fie zadarnică.

Tit, grec din naștere și netăiat împrejur, nu a fost silit nici la Ierusalim să primească **tăierea împrejur**. Nici de apostoli, nici de Iacov.

Totuși au fost unii care au încercat. Căci printre mulțimea fraților, cu prilejul **sinodului apostolilor**, **se furișaseră pseudo-frați**. Frați mincinoși, care nu aveau decât un singur gând: voiau să iscodească libertatea noastră de a nu ne tăia împrejur. Ne pândeau, ca să afle dacă Tit era tăiat împrejur, ca apoi să-l silească la aceasta. Așa voiau să ne aducă, după ideea lor greșită despre evlavie, sub jugul și povara Legii.

Când au aflat în sfârșit că Tit nu era tăiat împrejur, au cerut-o. Cum era de așteptat. Dar noi ne-am împotrivit cu tărie cererii lor și am respins-o. Căci **este vorba de adevăr, de miezul Evangheliei**. Pe acesta l-am apărât. Și pentru voi, în Galatia. Evanghelia nu cere tăiere împrejur și respectarea Legii.

Conducătorii adunați, deci așa-numiții oameni cu vază, cărora le înfățișasem Evanghelia mea, nu mi-au mai pus nicio altă cerință. Cu atât mai puțin că ar trebui să respect și să învăț tăierea împrejur.

Căci au recunoscut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru neamuri, pentru cei netăiați împrejur. Și anume în același fel în care Petru fusese chemat să vestească Evanghelia iudeilor, celor tăiați împrejur. Căci același Dumnezeu care lucrase prin Petru pentru iudei, în Iudeea, a lucrat la fel prin mine printre neamuri.

Când Iacov, fratele Domnului, și cei doi apostoli Petru și Ioan au văzut harul care îmi fusese dăruit, mi-au dat **mâna dreaptă a părtășiei**. Prin strângere de mână ne-au confirmat mie și lui Barnaba că slujba printre neamuri este chemarea noastră. Așa cum ei le slujesc iudeilor. Conducătorii **din Ierusalim au recunoscut slujba mea și apostolia mea**. Deci nu au cerut să-i împingem pe cei netăiați împrejur la tăierea împrejur. Singura lor cerință

a fost să nu-i uităm pe cei săraci. Nimic altceva. Și de aceasta ne-am ținut, desigur, bucuroși.

Petru cu Pavel în Antiohia – ruperea părtășiei la masă distruge inima Evangheliei 2:11-14

După un timp a venit Chifa, adică apostolul **Petru**, în Antiohia, unde eram eu și Barnaba. Atunci s-a ajuns la un **scandal**. Căci i-am stat împotrivă în public și cu hotărâre. Prin purtarea lui se condamna singur. Iată ce se întâmplase: Eram împreună cu mai mulți frați și surori la masa comună. Și Petru era de față. Când au sosit câțiva din Ierusalim, de la Iacov, fratele Domnului, el s-a despărțit deodată de părtășia la masă pe care o aveam cu creștinii dintre neamuri. Căci se temea de acești frați sosiți, cei din tăierea împrejur, care respingeau părtășia la masă cu cei netăiați împrejur din motive legaliste și tradiționale. Deodată l-au urmat și ceilalți iudei din părtășia de la masă și s-au alăturat lui. Chiar și cel mai apropiat om de încredere și tovarăș de luptă al meu, Barnaba, un levit, a fost tras, spre dezamăgirea mea, în această fățarnicie. Se purtau ca și cum n-ar fi avut părtășie la masă cu creștinii dintre neamuri. Iudeii tăiați împrejur s-au despărțit, de frica oamenilor, de frații netăiați împrejur dintre neamuri și **au tăgăduit prin aceasta adevărul Evangheliei**. Adică adevărul că **Dumnezeu primește neamurile ca popor al Său**, fără tăiere împrejur, fără Legea lui Moise și fără tradițiile iudaice. Când am văzut că nu umblau după adevărul Evangheliei, l-am înfruntat pe Petru față în față și am vorbit public despre acest scandal. Doar lămuriserăm tocmai la Ierusalim, o dată pentru totdeauna, întrebarea dacă ucenicii dintre neamuri trebuie să țină Legea lui Moise. Nu, neamurile nu trebuiau să țină Legea. Înaintea tuturor celor de față i-am spus: Tu ești iudeu și trăiești ca neamurile, având aici părtășie la masă cu ei. Acum, când te despați de ei și te ții de frații tăi în credință dintre iudei, le silești pe neamuri să trăiască după tradițiile iudaice. **Ei trebuie să înțeleagă purtarea ta așa: că trebuie să trăiești ca un iudeu ca să faci parte din poporul lui Dumnezeu**. Acesta este mesajul tău fără cuvinte pentru creștinii dintre neamuri. Purtarea ta trimite un semnal! Unul greșit.

Îndreptățirea vine pentru toți numai din credința în Hristos 2:15-18

Noi, Petru, Pavel, Israel, suntem iudei din naștere și deci poporul ales al lui Dumnezeu. Nu suntem păcătoși ca neamurile, fără Lege, fără alegerea lui Dumnezeu. Dar până la urmă aceasta nu ne folosește la nimic. Evanghelia spune altceva. Doar știm că omul nu este declarat neprihănit de Dumnezeu pe temeiul faptelor Legii sau al felului de viață iudaic. Aceasta se întâmplă numai și numai prin credința în Isus Hristos. Și noi, la fel ca neamurile, am crezut în Mesia, ca să fim socotiți neprihăniți tocmai prin această credință – și nu prin faptele Legii, cum ar fi tăierea împrejur. Numai așa facem parte din poporul lui Dumnezeu. **Evanghelia este limpede și fără compromis: Prin împlinirea Legii lui Moise, adică prin faptele Legii, niciun om de pe tot pământul nu va putea fi vreodată socotit neprihănit. Sau împăcat cu Dumnezeu.** Nici pe temeiul evlaviei iudaice sau fariseice. Relația noastră cu Dumnezeu, legătura noastră cu El, este îndreptată și refăcută numai prin credință.

Dacă noi, iudeii, facem totul ca să fim socotiți neprihăniți în Hristos, atunci este limpede că nu suntem mai buni. Nici ca tăiați împrejur și ca cei care au Legea. Dacă deci suntem socotiți neprihăniți fără Lege, ne este Legea indiferentă? Sau atunci nu mai contează binele și răul? Cătuși de puțin! Nicidecum.

Am părăsit Legea și cerințele ei, ba chiar am dărmat tot sistemul Legii. Vă explic îndată cum s-a întâmplat. Dar dacă acum l-aș zidi din nou (cum s-a întâmplat în Antiohia, când au venit frații din Ierusalim și creștinii iudei s-au despărțit de ceilalți creștini), atunci aș fi un călcător de lege. Aș disprețui legea lui Hristos și Evanghelia Lui.

Evangelhia: harul lui Dumnezeu, dragostea lui Hristos, crucea Lui și credința 2:19-21

Eu, iudeul Pavel, am „murit” prin cerința dreaptă a Legii. Legea m-a împins, practic, la moarte. Mi-a cerut moartea, pentru că sunt un călcător al Legii. Nu o pot ține. Cu atât mai puțin în întregime. De aceea „am murit”. Am murit, ca să zic așa, față de Lege, față de cerințele ei și de blestemul ei drept, care condamnă. Dar s-a petrecut o minune, o schimbare: Acum trăiesc pentru Dumnezeu! Sunt liber să trăiesc pentru Dumnezeu și să ascult de El. Cum poate fi așa? Cum se explică, de vreme ce încă trăiesc și scriu această epistolă? Motivul este: **Sunt „răstignit” împreună cu Hristos.** Adică sunt identificat spiritual cu Hristos în moartea Lui: Moartea Lui pe cruce este moartea mea. Pe crucea lui Hristos s-a încheiat viața mea veche, nerăscumpărată, de călcător de lege și păcătos. **În moartea Lui** pentru mine. Dumnezeu a făcut aceasta posibil. Mi-a atribuit, ca să zic așa, moartea și învierea lui Isus ca și cum ar fi fost cu adevărat propria mea răstignire și înviere.

Acum trăiesc pentru Dumnezeu – dar nu ca vechiul Saul – Hristos, Cel înviat, este Cel care trăiește în mine! **El este noua mea existență.** El hotărăște noua mea ființă. El este puterea vieții mele ca om achitat și socotit neprihănit.

Existența mea în trupul meu slab, șubrezit și muritor o trăiesc în credință. În încrederea fermă în Fiul lui Dumnezeu. Numai El merită încrederea mea. **Numai pe El îmi pun viața, căci El m-a iubit. Numai El m-a iubit atât de necondiționat și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine, în favoarea mea și în locul meu, până la moarte.** Închipuiți-vă: pe tine și pe mine, pe noi toți, ne-a iubit necondiționat cu prețul vieții Lui. Da, a murit din cauza noastră – și pentru noi.

Nu voi face fără putere harul lui Dumnezeu, pe care îl recunoaștem deja în Vechiul Legământ și și în Lege. Dar dacă neprihănirea care are trecere înaintea lui Dumnezeu, care ne mântuiește și ne dăruiește viață nouă, ar fi posibilă prin faptele Legii, atunci Hristos a murit degeaba. Moartea Lui îngrozitoare pe cruce ar fi fost zadarnică. Atunci n-ar exista Evanghelie. **Harul lui Dumnezeu în Hristos este deci singura noastră șansă de a împlini voia lui Dumnezeu. Aici Legea își descoperă neputința: Ea nu poate răscumpăra! Nici măcar nu ne poate ajuta să fim răscumpărați.**

Dumnezeu Se dăruiește galatenilor neiuidei (galilor) în Hristos cel răstignit – nu în Lege 3:1-5

Galateni naivi, sunteți parcă hipnotizați. Ca și cum n-ați mai fi voi înșivă! Doar v-am adus pe Isus, Mântuitorul. **Pe El vi L-am zugrăvit înaintea ochilor ca pe Cel răstignit – pe El, care a murit pentru noi. Prin jertfa Lui a făcut totul bine și ne-a acoperit păcatul.** Ceva mai bun nu v-aș fi putut aduce. Atât de plin de har v-a întâmpinat Dumnezeu. Și voi L-ați primit cu recunoștință, prin credință.

De aceea vreau să știu de la voi un singur lucru: Care a fost motivul pentru care ați primit Duhul lui Dumnezeu? Aduceți-vă aminte! A fost pe temeiul faptelor voastre bune și al credincioșiei față de Lege? Sau a fost pentru că ați crezut ce v-am vestit? Nu fiți așa de naivi. **Ați început urmarea lui Isus în credință, prin Duhul Sfânt. Și acum vreți să mergeți mai departe și să ajungeți la țintă prin propria putere și credincioșie față de Lege?** Vreți cu adevărat să recădeți în ce este al firii pământești, în forme exterioare de religiozitate? Ați primit oare degeaba darul minunat al credinței și cunoașterea lui Mesia? Nici nu vreau să-mi închipui că totul, chiar și suferințele voastre pentru Evanghelie, a fost în zadar. Așa ar fi, dacă acum ați continua cu Legea și cu tăierea împrejur.

Dumnezeu este Cel care vă dăruiește totul! El vă dă Duhul Său și face minuni între voi. El este Cel care dăruiește schimbări pline de binecuvântare în viața voastră, în familii și în biserici. Ce credeți, de unde vin acestea? Oare din evlavia voastră impresionantă? Pentru că țineți Legea? Pentru că vă tăiați împrejur? Doar nici nu erați iudei! Și nu aveți nimic de-a face cu Legea când ați crezut Evanghelia! **Numai credința voastră în Evanghelie, în Hristos cel răstignit și înviat, a schimbat totul. Prin ea vi s-au adus iertarea, pacea și viața. Prin Duhul Sfânt din voi.** Doar aceasta nu s-a schimbat acum. Legalismul vostru nu vă poate aduce binecuvântarea lui Dumnezeu și nimicește această cunoaștere! Totul rămâne darul harului lui Dumnezeu pe temeiul credinței voastre.

Avraam a fost socotit neprihănit prin credință – ai cărui fii și fiice suntem, numai prin credință 3:6-9

Ca și voi, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. Cu mult timp în urmă. Venea dintre neamuri – ca și voi. El este strămoșul lui Israel și al iudeilor. Pe el Dumnezeu l-a socotit neprihănit pe temeiul credinței lui. Fără Lege! Căci aceasta nici nu exista încă. Fără tăiere împrejur. Căci aceasta a venit abia mai târziu. Credința conta. Judecata lui Dumnezeu despre Avraam sună așa: Avraam este neprihănit, el stă în relația cea dreaptă cu Mine, pentru că se încrede în Mine fără condiții. Așa cum ați fost voi schimbați în inimă, așa a trăit și Avraam. Despre ce era vorba atunci, mai exact? Avraam era amărât că, la o vârstă înaintată, nu avea niciun urmaș. Scriptura istorisește în Geneza 15:

„După aceste întâmplări, cuvântul Domnului a venit la Avram într-o vedenie: Nu te teme, Avrame, Eu Însumi sunt scutul tău; răsplata ta va fi foarte mare. 2 Avram a răspuns: Doamne Dumnezeule, ce-mi poți da? Eu mă duc din lume fără copii, iar moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc. 3 Și Avram a zis: Iată, nu mi-ai dat urmași; așa că robul din casa mea va fi moștenitorul meu. 4 Dar iată, cuvântul Domnului a venit la el: Nu el va fi moștenitorul tău, **ci fiul tău, din trupul tău, va fi moștenitorul tău.** 5 L-a dus afară și i-a zis: Uită-te spre cer și numără stelele, dacă le poți număra! Și i-a zis: **Atât de numeroși vor fi urmașii tăi.** 6 **Și el L-a crezut pe Domnul, iar Domnul i-a socotit aceasta ca neprihănire.**”

El s-a încrezut în Dumnezeu fără condiții. A lăsat loc lucrării lui Dumnezeu în istorie și, împotriva oricărei rațiuni și așteptări omenești, s-a lăsat să cadă în brațele lui Dumnezeu cu o încredere din adâncul ființei. A crede așa este măsura și exemplul. Din aceasta puteți recunoaște: **Toți cei care cred ca el sunt fii și fiice ale lui Avraam.**

Dumnezeu i-a vestit lui Avraam în Scriptură că neamurile vor fi socotite într-o zi neprihănite prin credință. Căci i-a spus: **Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.**

De aceea, toți cei care cred ca Avraam vor fi binecuvântați. Atunci faceți parte din urmașii nenumărați ai lui Avraam.

Legea aduce blestemul, credința aduce achitarea – Hristos poartă blestemul pe cruce 3:10-14

În contrast cu aceasta stă: Toți cei care se îndreaptă spre Lege, toți cei care vor să fie socotiți neprihăniți prin Lege, se pun sub **blestemul Legii**. Căci cuvintele lui Dumnezeu sunt limpezi: Oricine nu stăruie **în toate** cele scrise în Lege și nu face ce cere ea este blestemat. Fiecare poruncă a Legii trebuie ținută. Nu poți să scoți pur și simplu o poruncă afară.

Pe temeiul Legii, adică pe temeiul faptelor Legii, nimeni nu este declarat neprihănit. Nici atunci, nici astăzi! Sfânta Scriptură spune – deși Vechiul Testament cu Legea lui exista de mult –: **Cel neprihănit va trăi prin credință în Mine**. Încrederea de neclintit în Hristos și credincioșia față de Hristos înseamnă că Hristos este viața mea. Cel neprihănit prin credință va trăi! **A trăi în credință!**

Principiul Legii este și rămâne nu credința, ci faptele, performanța religioasă. Se spune: cine face aceste lucruri va trăi. **Omul Legii trebuie să livreze, nu primește nimic în dar**. Legea nu cunoaște har. Cine se lasă pe mâna Legii este dator să o împlinească în întregime! Nu există compromis, nici amestec, nici cale de mijloc. Legea și credința în Hristos nu se potrivesc împreună.

Pentru omul credinței este valabil: Pe noi însă Hristos ne-a răscumpărat, prin moartea Lui pe cruce, din blestemul de moarte al Legii călcate. Noi am călcat-o și nu am împlinit-o nici pe departe 100 %. Scăpăm liberi și putem trăi numai printr-un Apărător, printr-un Mijlocitor sau avocat. Printr-un Om neprihănit care Se pune pentru noi, care ia asupra Sa ce am meritat noi. Și Isus a făcut ce nu se poate pricepe: **S-a făcut blestem pentru noi!** Căci Scriptura spune în Deuteronomul 21:23: Blestemat este oricine este atârnat pe lemn. Pe lemnul crucii, Mesia cel care murea, Cel nevinovat și neprihănit, a devenit în locul nostru blestem de moarte. Răstignit până la moarte de oameni răi. Așadar, suntem răscumpărați cu prețul vieții Lui! Aceasta este valabil pentru toți – iudeii și neamurile care încearcă să fie neprihăniți înaintea lui Dumnezeu prin Lege. Și voi, galatenilor, care v-ați lăsat tăiați împrejur, sunteți eliberați de blestem prin Hristos.

Răscumpărarea unică din blestemul meritat deschide drumul pentru făgăduința dată lui Avraam: Prin Mesia Isus, cel răstignit, înviat și înălțat, binecuvântarea făgăduită lui Avraam devine acum realitate palpabilă pentru

toate neamurile. În Hristos vine la toate popoarele. Pentru ca noi toți, iudei și neamuri, să primim **făgăduința**: pe **Duhul Sfânt**. Așa preziseseră prorocii Isaia, Ezechiel, Ioel și Zaharia. Duhul vieții noi. Duhul puterii. Și Duhul libertății, care adie în Lumea Nouă a lui Dumnezeu – suflarea creației noi.

Făgăduința lui Dumnezeu rămâne și întrece Legea lui Moise, care nu anulează făgăduințele 3:15-18

Fraților și surorilor, doar vorbesc așa încât să se poată înțelege limpede: Dacă cineva a făcut un testament sau un legământ care a intrat în vigoare, nu mai există nimic care să-l poată declara nul. Nici măcar o clauză adăugată nu poate schimba puterea lui legală.

Avraam a primit făgăduința de la Dumnezeu. Pentru urmașii lui, aceasta era ca un testament valabil și de necontestat. Țin să arăt aici că făgăduința, privită exact, nu a fost dată multor urmași, adică numai urmașilor direcți și rudelor de sânge apropiate ale lui Avraam, din care voi, galatenii, nu faceți parte. Nu, ci unui singur urmaș, unei singure sămânțe. Unei persoane. Și știți cine este aceasta? **Este Hristos**. Căci în Isaac nici pe departe nu s-au împlinit toate făgăduințele.

Prin aceasta vreau să vă spun: Un testament pe care Dumnezeu l-a făcut lui Avraam nu este desființat de Legea lui Moise, venită 430 de ani mai târziu. Nu, făgăduința, promisiunea lui Dumnezeu și asigurarea binecuvântării pentru toate popoarele, rămâne în picioare. Dacă această moștenire, pe care Dumnezeu i-a făgăduit-o lui Avraam, ar veni din Lege, atunci n-ar mai fi o făgăduință. Încă o dată: Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin făgăduință. Este numai promisiunea lui Dumnezeu față de el.

Sensul, scopul și sfârșitul Legii 3:19-24

Acum ne întrebăm pe bună dreptate ce însemnătate mai are atunci Legea. Pentru ce a fost dată? Care este folosul Torei? Tora este o binecuvântare de nedescris pentru poporul lui Dumnezeu. Căci arată **cum este Dumnezeu**. Mai ales și ce bine vrea El să facă pentru a-Și ocroti poporul de greșelile altor popoare, care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Tora era un **scut de ocrotire pentru poporul Său**. Căci purtarea poporului Său avea nevoie de reguli – și de sancțiuni. Tora face vizibile călcările poruncilor. Ea avertizează. Și sancționează abaterile. Ea arată și pe față, dacă vrei să vezi, că toți suntem călcători ai voii lui Dumnezeu. Nu putem niciodată să ținem pe deplin poruncile lui Dumnezeu.

Dar ea a fost dată numai pentru o vreme limitată – până când avea să vină în lume **Urmașul** căruia îi era destinată făgăduința lui Dumnezeu.

Legea, Tora, a fost dată poporului Israel prin rânduiala îngerilor. Mijlocită prin Moise. Cu totul altfel însă făgăduința. Avraam a primit-o direct de la Dumnezeu. Așa cum eu mi-am primit slujba de apostol și Evanghelia direct de la Dumnezeu. Fără intermediar. Singurul Dumnezeu adevărat, în persoană, i-a garantat lui Avraam ce s-a împlinit acum în Hristos.

S-ar putea trage acum concluzia că Legea este cumva în concurență cu făgăduința? Nu, în niciun caz. Și dacă totuși, atunci numai cu această condiție: Dacă ar fi o lege care să poată da cu adevărat viață, atunci neprihănirea ar veni din ținerea Legii. Atunci – numai atunci – Legea ar fi o cale spre viață și o alternativă la făgăduința necondiționată a lui Dumnezeu.

Dar ce se vede în Scriptură? Că toți, iudei și neamuri, nu fac ce cere Legea. Ei sunt dați în vileag drept călcători de lege, lăsați în voia puterii păcatului. Starea de păcat a fost scoasă la lumină fără putință de tăgadă prin Lege. Prin aceasta le devine tuturor limpede că au neapărat nevoie de făgăduință. Și că o pot primi cu adevărat: Și anume credința în Isus Hristos. **Numai celor care cred li se dăruiește străvechea făgăduință!**

Înainte ca această credință în Hristos să fie posibilă, eram, ca să zic așa, la școala Legii. Sub supravegherea și ocrotirea Legii. Cu scopul de a putea crede într-o zi. Atunci când această credință avea să fie descoperită. Calea credinței avea să pună capăt în sfârșit întemnițării și pazei noastre sub Lege. Legea a devenit, practic, îndrumătorul nostru: Pe de o parte ne-a ocrotit. Pe de altă parte arată însă cât de mult avem nevoie de Hristos – Eliberatorul, care ne

face neprihăniți prin credință și ne dăruiește o relație împăcată cu Dumnezeu.

Eliberatorul ne face fii ai lui Dumnezeu prin credință și îi unește pe toți fără deosebire în Hristos 3:25-29

Și așa s-a întâmplat, slavă lui Dumnezeu. Când a venit credința în Mesia și El a intrat în viața noastră, l-am lăsat în urmă pe îndrumător. Vremea de sub Lege a trecut. Căci scopul s-a împlinit. Voi toți nu mai sunteți acum minori și elevi sub îndrumător. Nu! **Acum sunteți, prin credință, fii și fiice ale lui Dumnezeu, maturi și ajunși la vârsta deplină!** Ați venit acasă! La inima Tatălui. În brațele Lui. El vă ocrotește acum, nu mai ocrotește îndrumătorul, Legea.

Aduceți-vă aminte de primele zile, când ați crezut. Ce s-a întâmplat atunci? Ați fost botezați în Domnul Isus Hristos! Mulți au văzut cum ați fost scufundați în apă și ați ieșit din nou. Și atunci v-ați **îmbrăcat cu Hristos. Ca și cu o haină.** El este acum viața voastră. Lui Îi aparțineți acum. Sunteți cunoscuți acum ca oameni ai lui Hristos. Pe Mesia Îl recunoaștem în viața voastră. La fiecare în parte, dar și la voi toți împreună. Ajung îndată și la ce anume Îl face pe Hristos recunoscut la voi.

Rânduiețile și deosebirile trecătoare ale lumii, granițele și discriminările religioase, sociale și din societate le-ați lăsat cu toatele în urmă. Căci voi toți, care v-ați chemat în botez pe Mesia și L-ați făcut Domnul vostru, ați devenit una în El. O unitate în care nu mai există nicio deosebire între oameni. Demnitatea, sexul, rangul, starea socială, rasa, casta sau clasa nu mai au nicio însemnătate în Hristos. În Hristos nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod, nici bărbat și femeie. **Pentru Dumnezeu și în Hristos suntem toți una.**

Dacă deci sunteți atât de legați de Hristos, singurul Urmaș al lui Avraam, atunci ați devenit într-adevăr sămânța lui Avraam. Și intrați în moștenirea făgăduită, adică în binecuvântarea lui Avraam: neprihănirea prin credință, faptul că Dumnezeu este Tatăl vostru, precum și calitatea de moștenitori ai creației noi. Încă o dată: Nu tăierea împrejur vă face fii ai lui Avraam – ci numai mântuirea în Isus Hristos.

De la Lege la fii și fiice ale lui Dumnezeu: Sfârșitul oricărei religii 4:1-7

Cât timp moștenitorul este minor și nu a ajuns la vârsta legală sau la maturitate, în cultura și rânduiala societății de atunci el nu se deosebește de un rob sau de un iobag. Și aceasta, deși el – practic în așteptare – este moștenitorul și viitorul stăpân al tuturor averilor. Dar până ajunge major sau la vârsta legală, el este sub tutorele și administratorul lui. Până vine momentul pe care l-a hotărât tatăl.

Tot așa și noi, iudeii, eram supuși ca iobagii și robii elementelor lumii, adică Legii. Ba chiar prinși în ele. Ținuți în ceva ce aparține acestei lumi trecătoare și căzute și stă mai prejos de cinstea și demnitatea înfierii, care ne leagă direct de Tatăl.

Dar apoi a venit momentul hotărât de Tatăl ceresc. Hotărât, ca să zic așa, „de sus”: **Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu ni L-a trimis pe Fiul Său.** Când s-a împlinit ce fusese făgăduit și sfârșitul vremii Legii era aproape. Trimis din cer, El a renunțat la toată slava. Născut dintr-o femeie obișnuită. Om pe deplin. Iudeu adevărat. Născut sub Legea lui Moise, pe care a împlinit-o în întregime. Pentru ca să-i răscumpere pe cei care erau sub Lege și sub tutela ei și trăiau sub amenințarea blestemului de moarte. Așa i-a scos afară în statutul deplin de fii și moștenitori. Ca la un nou exod: Ce era vechi a trecut. Ceva nou a venit. Suntem acum în sfârșit fii și fiice ale lui Dumnezeu. Înfiiați. Din copii minori sub ocrotirea Legii lui Moise am devenit fii și fiice ale Tatălui, maturi și liberi. Intervenția Lui a făcut posibil acest lucru. Fiul S-a făcut om, ca noi, oamenii, să devenim fii și fiice ale Tatălui.

Pentru că acum sunteți toți fii și fiice ale Celui Veșnic, El a trimis în inimile voastre Duhul Fiului Său. Ne-a dat locul Fiului Său, ba chiar alături de Isus. Acest Duh strigă și se roagă și cere împreună cu duhul nostru. Din inima noastră, din adâncul nostru. Din toată ființa noastră curg cuvintele de nepătruns pe care numai copiii adevărați ai lui Dumnezeu le pot rosti: **Ava, Tată drag!** Acest Duh, Hristos în noi, ne schimbă inimile spre o încredere adâncă în Dumnezeu. Tocmai atunci Îi suntem plăcuți Tatălui nostru, când așteptăm totul de la El. Întocmai ca Isus, care a rostit aceste cuvinte în rugăciune, în mare strâmtorare.

De aceea luați aminte și înțelegeți cine ați devenit prin har și credință: Nu mai sunteți iobagi minori ai Legii lui Moise. Sunteți fii și fiice ale lui

Dumnezeu! Și prin aceasta moștenitori împreună cu Avraam. Prin Mesia, Domnul nostru Isus. Ați ajuns acum acolo unde Tatăl a vrut întotdeauna să vă aibă.

Vreți să fiți din nou robi? Puneți în joc libertatea și riscați totul! 4:8-11

Aduceți-vă aminte de vremea când nu-L cunoșteam pe acest Dumnezeu Tată. Vă supuseserăm idolilor. Credeam că sunt dumnezei. Dar erau nimicuri. Erau făcuți de mâini omenești. Acum L-am cunoscut pe singurul Dumnezeu adevărat și viu. Da, El este Cel care v-a cunoscut primul. Și v-a chemat la Sine și v-a primit ca pe copiii și moștenitorii Săi. Cu atât mai mult se pune întrebarea: Cum puteți tocmai acum să vreți să vă întoarceți la viața veche, cu elementele ei sărăcicioase și slabe și cu închipuirile ei religioase? Acolo nu puteți fi fii și fiice și moștenitori maturi din punct de vedere spiritual. Vreți cu adevărat să urmați din nou aceste închipuiri și obiceiurile religioase încheiate în Isus? Acum țineți anumite zile de sărbătoare, luni, vremuri de praznic și ani. Deși nici nu sunteți iudei. Vă rânduieți cu teamă viața după calendarul sărbătorilor iudaice. Dar așa trăiești ca un minor. Ca niște copii mici, care nu sunt maturi. Toate acestea nu vi le-am adus eu. **Acesta nu este mesajul Evangheliei, care vă face fii și fiice ale lui Dumnezeu ajunși la maturitate.** Moștenitori ai făgăduinței. Mă tem mult că toată osteneala mea cu voi a fost zadarnică.

Cum s-a putut întâmpla aceasta după o asemenea întâlnire? 4:12-20

Dragi frați și surori, doar ne înțelegem bine. Vă rog, doar suntem împreună de dragul lui Isus. Mai știți cum am venit la voi? Eram într-o stare trupească rea. Eram cam la capătul puterilor. După un lung drum pe jos peste munții Taurus, eram complet istovit. În această stare jalnică v-am vestit Evanghelia, vestea bună. Și voi? Nu m-ați disprețuit pentru aceasta și nici n-ați scuipat pe jos de scârbă față de mine. Așa ar fi fost de așteptat. Ci m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu. Mai mult, ca și cum aș fi fost Isus Hristos în persoană.

Erați atât de fericiți de aceasta. **Erați atunci surprinși și coplesiiți de bucurie. Dar unde a rămas ea?** Erați atât de mișcați, încât v-ați fi scos ochii pentru mine ca să mi-i dați.

Credeți cu adevărat că am devenit deodată vrăjmașul vostru, pentru că acum vă critic și vă scriu adevărul? Oamenii aceștia, care vă predică tăierea împrejur ca să deveniți fii și fiice ale lui Dumnezeu, nu au intenții bune. Vor să vă facă dependenți de ei. Nu de Hristos. Să fiți trofeul lor. Să mă priviți pe mine, Pavel, ca pe un vrăjmaș. Iar pentru ei să vă osteniți cu râvnă. Da, este un lucru vrednic de urmat să te ostenești pentru bine. Râvna voastră se vede și când eu lipsesc. Sau atunci treceți cumva de partea cealaltă? Trăiți întotdeauna ca fii și fiice mature ale lui Dumnezeu, în libertatea Evangheliei! Și față de oamenii aceștia!

Copilașii mei, simt că ar trebui să vă nasc a doua oară, cu dureri chinuitoare de naștere. **Ca Hristos să se nască în voi.** Așa a fost și când am fost prima dată la voi. Numai Hristos – și nu tăierea împrejur sau Legea sau formele religioase – trebuie să ia chip în inima și în viața voastră. Doar ați avut un început atât de bun. Ce n-aș da să fiu acum din nou la voi! Și să vă câștig iarăși pentru Hristos și libertatea Lui, față în față, cu cuvintele potrivite. O scrisoare sună uneori aspru și impersonal. Sunt destul de nedumerit de recăderea voastră în robia religiozității.

Două femei și doi fii ai lui Avraam; două legăminte, doi munți și de două ori Ierusalim 4:21-31

Galatenilor, voi care vreți să trăiți sub Lege ca iudeii – deși nu sunteți iudei –, nu auziți Legea? Moise istorisește în prima carte o întâmplare din viața lui Avraam care arată foarte bine în ce v-ați lăsat atrași. Avraam a avut doi fii. Pe unul îl avea de la roaba lui. Pe celălalt de la soția lui, care nu era roabă, ci o femeie liberă. Fiul roabei fusese născut fără credință, prin putere și efort omenesc. Celălalt a venit pe lume – împotriva oricărei așteptări sau posibilități omenești – prin făgăduința și promisiunea lui Dumnezeu. Cele două femei au pentru noi un sens figurat, tipologic. Comparați-le. Fiecare dintre cele două femei reprezintă un legământ care a fost încheiat oficial. Unul de la **muntele Sinai**, unde te naști în robia Legii. Pe acesta îl reprezintă roaba **Agar**. Muntele dării Legii, din Arabia. Aceasta corespunde **Ierusalimului** de acum și reprezintă poporul Israel. Acest Ierusalim, unde a fost răstignit Mesia, este cu copiii lui în robia Legii lui Moise.

Dar mai există un alt Ierusalim – cel de sus, **Ierusalimul ceresc**. Această cetate cerească este chintesența a tot ce vine de sus, adică Hristos, Duhul, Împărăția Lui, precum și prezența văzută a lui Dumnezeu în Lumea Nouă. Acest Ierusalim este liber, ca soția lui Avraam. Aceasta este mama noastră. Așa spunea deja marele proroc Isaia, în capitolul 54: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care n-ai născut niciodată copil; izbucnește în strigăte de veselie și chiuie, tu, care n-ai ajuns niciodată mamă! Căci copiii celei singure vor fi mai mulți decât copiii femeii care are bărbat.”

Voi, creștinii din Galatia, voi toți sunteți, ca Isaac, copii ai făgăduinței! Născuți pentru libertate, ca să fiți moștenitori.

Atunci, cel născut în chip firesc, Ismael, îl prigonea pe cel născut după Duhul. Și așa trăiesc și eu neconținut. Iudeii sunt cei care stârnesc prigoanele. Pentru că Îl resping pe Mesia cel răstignit, care a venit și pentru neamuri.

Dar ce spune Scriptura despre această situație? Nu a existat niciun compromis. Și așa trebuie să fie și astăzi: Alungă roaba și pe fiul ei din tabără! Izgonește-i. Căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul celei libere, al Sarei.

Ismael reprezintă o relație cu Dumnezeu care se sprijină pe supunere de rob și pe propria performanță. Isaac reprezintă relația vie a înfierii, miezul Evangheliei, care ne-a făcut fii și fiice ale Tatălui care iubește.

Rezum, dragi frați și surori: Nu suntem copiii roabei, ci copiii celei libere. Înțelegeți bine ce înseamnă aceasta pentru voi și cât de hotărâtoare este deosebirea.

Ori – ori: Toată Legea sau Hristos, harul și libertatea 5:1-12

Hristos a venit pentru noi. A adus libertate. A venit ca să ne facă liberi. Și a făcut-o. Rămâneți în această **libertate a lui Hristos**. Nu vă lăsați trași din nou în robie. Împotriviți-vă și stați tari. Eu, Pavel, vă spun: Dacă vă tăiați împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Hristos și eliberarea Lui nu au nimic de-a face cu Legea pe care vreți să o împliniți. Nu vă ajută, ba nici nu vă poate ajuta, dacă vreți să faceți ce cere Legea. Apropo, dacă vă tăiați împrejur ca să deveniți fii și moștenitori, atunci trebuie să țineți **toată** Legea. Atunci tăierea împrejur nu ajunge nici pe departe. De tăierea împrejur ține o viață sub toată Legea. Nu vă lăsați amăgiți. Nu există legalism ieftin. Legea cere mai mult decât tăierea împrejur!

Știți până unde merge aceasta? Legătura voastră cu Hristos, cu Mesia, este tăiată și ruptă, dacă vreți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege. Atunci **ați căzut din harul lui Dumnezeu**. Ca dintr-o barcă de salvare. Harul care v-a mântuit și v-a făcut neprihăniți, în care trăim, nu mai este atunci valabil pentru voi. Dar de ce nu vă ajunge harul Lui fără plată? De ce vreți să vă bizuiți pe voi înșivă?

Doar am primit Duhul lui Dumnezeu, care eliberează și luminează! Prin puterea Lui credem. Prin El așteptăm nădejdea neprihănirii. Aceasta este desăvârșirea mântuirii. Privim cu bucurie spre ziua în care totul va fi dat pe față și îndreptățirea noastră, toată mântuirea în Isus, va deveni vizibilă. De aceea fiecăruia ar trebui să-i fie limpede: În Mesia nu are nicio importanță dacă ești tăiat împrejur sau nu. Pentru ucenicii lui Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu înseamnă nimic. Nu este nimic în ele care să-I placă lui Dumnezeu. Numai credința, relația cu Isus care mântuiește, contează. Numai încrederea necondiționată în ce a făcut Dumnezeu în Hristos și face astăzi ne aduce în relația cea dreaptă cu Dumnezeu. Și cum se vede această credință? Prin dragostea activă și neegoistă unii față de alții. Prin aceasta puteți recunoaște credința care vă face neprihăniți și fii ai lui Dumnezeu.

Ați început atât de bine și înaintați atât de bine în credință. Cine v-a oprit acum și v-a frânat să urmați mai departe adevărul Evangheliei? Această înduplecare nu vine de la Cel care vă cheamă la credință. Există o comparație grăitoare pentru situația voastră, dacă le plecați urechea acestor învățători ai Legii: Puțin aluat face să se dospească toată plămădeala.

Am încredere în voi în Domnul Isus Hristos că veți vedea lucrurile la fel. Cei care vă tulbură și vă împing în legalism vor trebui să dea socoteală pentru faptele lor la judecata lui Dumnezeu. Și își vor primi osânda. Nu vor scăpa ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dacă eu, cum se afirmă în lipsa mea, propovăduiesc cu adevărat tăierea împrejur, de ce mai sunt atunci prigonit de iudei? Gândiți-vă puțin! Atunci piatra de poticnire și scandalul crucii, pe care o vestesc, n-ar mai fi un motiv să fiu prigonit. Nu, eu nu propovăduiesc și nu cer tăierea împrejur. Aceasta nu mi-ar trece niciodată prin minte.

Din partea mea, cei care vă tulbură s-ar putea și scopi de-a binelea. Atunci, după Lege (Deuteronomul 23:1), nici n-ar mai face parte din Israel, din poporul lui Dumnezeu.

Trăiți în libertatea neegoistă și în roada Duhului lui Dumnezeu 5:13-24

O spun încă o dată: Fraților și surorilor, voi ați fost chemați la libertate. Atât din robia egoismului și a închinării la idoli, cât și din cea a Legii lui Moise!

Libertatea voastră este voia lui Dumnezeu.

Dar nu înțelegeți greșit această libertate, ca și cum acum ați putea în sfârșit să vă împliniți pe voi înșivă în egoism, pe seama altora. Sau să vă impuneți fără să țineți seama de aproapele. Libertatea stă de fapt în aceea că acum sunteți liberi să vă slujiți unii altora în dragoste. Atunci ați împlini chiar ce este esențial și cel mai important în Legea lui Moise. **Căci aceasta este împlinită într-un singur cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.**

Dacă porunca tăierii împrejur este mai importantă pentru voi decât lucrul la care ține Legea cu adevărat, atunci luați seama să nu vă sfâșiați și să nu vă mâncați unii pe alții. Cu toate certurile dintre voi, chiar și dintre cei tăiați împrejur și cei netăiați împrejur, s-ar putea întâmpla aceasta.

Trăiți în libertatea și puterea Duhului Sfânt. Doar L-ați primit pe temeiul credinței voastre. El vă ajută ca în purtarea voastră unii față de alții să nu urmați poftele vieții voastre vechi, de când nu-L cunoșteati pe Hristos. Duhul lui Dumnezeu, ba chiar prezența personală a lui Dumnezeu, a intrat în viața voastră și biruie purtarea veche, a firii pământești, firească și păcătoasă. Tăierea împrejur nu vă ajută să lepădați purtarea voastră nerăscumpărată. Este vorba, dacă e vorba de ceva, de **tăierea împrejur a inimii voastre**. Aceasta este importantă și se face prin Duhul lui Dumnezeu.

Firea veche, pământească și păcătoasă nu vrea să-I lase loc Duhului lui Dumnezeu în voi. Ea vrea să se îplinească pe sine și să se impună. Dar Duhul lui Dumnezeu din noi a primit lupta și vrea să aducă în noi firea lui Hristos. Fiți deci conștienți că lupta dintre „**Duh și firea pământească**”, dintre viața veche și cea nouă, face parte din viața voastră. Până la sfârșit. În fiecare dintre voi, dar mai ales între voi. Fiecare parte vrea să vă împiedice să faceți ce vrea cealaltă parte. Nu vă lăsați deci în voia firii, nu urmați înclinațiile voastre păcătoase, ci luați aminte la ce vrea Dumnezeu să lucreze în voi.

Când sunteți mișcați și însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu, când El are conducerea și domnia peste viața voastră, atunci nu sunteți sub Lege.

**Atunci trăiți ca fii și fiice libere ale lui Dumnezeu, prin credință – în
părtășie cu AVA, Tatăl vostru.**

Faptele firii pământești

Ca să înțelegeți cu adevărat ce vreau să spun prin „firea pământească”, prin poftele și înclinațiile ei, înșir acum câteva fapte ale firii pământești. Nici pe departe nu sunt toate. Ele vă strică și vă distrug pe voi, bisericile voastre și relațiile cu toți oamenii. Cercetați-vă propria viață, să vedeți dacă acolo au devenit obicei fapte ale egoismului. Și dacă le tolerați și vă scuzați singuri cu îngăduință. Mai degrabă alungați-le din viața voastră, puneți-le capăt, lepădați-vă de ele și duceți-le la crucea Domnului nostru Isus Hristos.

Mai întâi numesc păcatele sexuale. Ele sunt foarte răspândite. Când sunt trăite fără frâu și fără măsură, efectul lor distrugător îi atinge pe toți oamenii, bărbați și femei, tineri și bătrâni, care se dau pradă unei sexualități nestăpânite. Fie în gânduri, în atitudini sau în fapte. Acum, pe rând:

Curvia: (în greacă **porneia**) – desfrâu, **orice** activitate sexuală în afara căsniciei, necredincioșie față de soț sau soție.

Necurăția: ce este pervers, murdar; practici nerușinate în domeniul sexual, în căsnicie sau în afara ei; de exemplu înjosirea femeii la un simplu obiect al plăcerii.

Desfrânarea: lipsă de măsură, lipsă de frâu și abuz sexual.

Închinarea la idoli: cinstirea creaturii în locul Creatorului. Tot ce împinge pe Dumnezeu și voia Lui de pe primul loc în viață. De aceasta avertizează prima dintre cele Zece Porunci. Cultul idolilor, din care fuseseră eliberați galatenii.

Ierburile vrăjitoarești: (în greacă **pharmakeia**) consumul de droguri care schimbă starea de conștiință, în domeniul magiei, vrăjitoriei, ocultismului și spiritismului. Consumul de droguri pentru a face față vieții, ca fugă de realitate, cu toate urmările care strică sănătatea și distrug viața.

Vrăjmășia: întoarcerea spatelui și ura față de oameni și grupuri etnice.

Cearta: dezbinare, gâlceavă, duh de ceartă.

Gelozia: o formă de invidie, purtări egoiste, preocupate de propriul avantaj, bănuieli și frică puternică de a pierde.

Mânia: izbucniri violente de furie, atacuri nestăpânite asupra oamenilor și lucrurilor, adesea pentru nimicuri.

Gâlceava: înclinație răutăcioasă spre certuri și intrigi.

Dezbinarea: pierderea unității. Ca urmare: împrăștiere, rupturi, neînțelegeri.

Duhul de partidă și sectele: gândire sectară, susținerea și accentuarea exagerată a unor învățături aparte sau a unor cerințe legaliste, formarea de grupuri exclusiviste, înguste, care se închid în ele însele.

Pizma: obiceiul de a nu-i dori celuiilalt nimic bun și de a prefera să ai tu acel lucru.

Uciderea: cel mai grav atac asupra domeniului de stăpânire al lui Dumnezeu, care l-a creat pe om.

Beția: consum exagerat de alcool, stări de beție.

Îmbuibările: un stil de viață păcătos, cu chefuri de băutură și mâncare, lăcomie, desfătări.

Etc.

Dragi galateni, am spus-o deja și îmi repet avertismentul: Cei din biserici, și dintre voi, care fac astfel de lucruri din obișnuință și nu vor să recunoască că sunt păcate, nu vor avea **nicio parte de moștenire în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu**. Atunci nu mai are nicio însemnătate să crezi că faptul că ești tăiat împrejur ți-ar asigura moștenirea veșnică. Calea „firii pământești” nu se sfârșește niciodată în Împărăția lui Dumnezeu!

Roada Duhului

Cu totul altfel este ce vrea Dumnezeu, Duhul Sfânt, să aducă la voi. Propria Lui fire trebuie să se vadă la voi. Hotărâți-vă deci pentru o viață care aduce roadă bună, care crește numai prin Duhul, în credință:

1. Dragostea: dragostea lui Dumnezeu, gata de jertfă, care nu este un sentiment, ci o hotărâre a voinței. Fără dragostea față de Dumnezeu și față de oameni, totul este fără valoare, și în viața de creștin (1 Corinteni 13). Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Și prin aceasta împlinim și Legea lui Moise. Dragostea sfântă a lui Dumnezeu este lucrul cel mai mare și cel mai important dintre toate, și de aceea o numesc prima.

2. Bucuria: bucurie adevărată, adâncă, trainică pentru ce este Dumnezeu pentru noi și pentru ce a făcut la noi și la alții, pentru ce face acum și ce va face după făgăduința Sa; bucurie care este trăită și împreună și care nu depinde de condiții exterioare (sărăcie, prigoană, boală, suferință).

3. Pacea: (în ebraică șalom) nu doar lipsa certurilor, ci împăcare, viață împreună din toată inima, legătură strânsă, întregire, a face pași unii spre alții.

4. Îndelunga răbdare: răbdare și mărinimie în purtarea față de alții; disponibilitate statornică de a-i suporta pe semeni și împrejurările; dragostea în latura ei pasivă, dar stăruitoare. Iarba nu crește mai repede dacă o tragi de fire.

5. Bunătatea: o atitudine binevoitoare, mereu gata să ajute și plină de înțelegere, o fire blândă, dărniciă; latura activă a dragostei.

6. Facerea de bine: bunătatea din toată inima, asemănătoare cu bunătatea de mai sus; a-i da celuiilalt ce este drept și bun; a face binele.

7. Credincioșia: (credința) – loialitate; virtutea de a fi de încredere, sinceritatea, a-L imita pe Dumnezeu, care Se ține întotdeauna de cuvântul Său și este credincios făgăduințelor Sale.

8. Blândețea: blândețe, opusul egoismului, al pretențiilor exagerate și al supraaprecierii de sine; smerenie în privința propriei persoane, cu conștiința propriilor slăbiciuni și a păcatului, compasiune față de problemele și slăbiciunile altora.

9. Înfrânarea poftelor: stăpânire de sine, autodisciplină și autocontrol, echilibru, a trăi cu măsură și cumpătare.

Dacă aceste lucruri se găsesc la voi, atunci puteți fi siguri că nu călcați nicio lege. Nimic din această roadă nu este interzis. Dimpotrivă: Aceste trăsături de caracter Legea nici nu le cere, nici nu le aduce. **Toate aceste roade, singura roadă, sunt cuprinse într-un singur cuvânt: Isus Hristos.** El trăiește în voi prin Duhul Său. Lăsați-I deci numai Lui viața voastră.

Cei care sunt ai lui Isus Hristos, care se încred în El, au făcut ceva hotărâtor când au venit la credință: Și-au dus viața veche, firea pământească cu patimile ei păcătoase și poftele ei distrugătoare, la **crucea lui Isus Hristos**. S-au întors în mod conștient de la viața lor veche și păcătoasă, spre cruce, spre Isus Hristos. Această viață veche nu merita decât crucea. În moartea lui Isus în locul nostru, pentru noi, ea a fost condamnată și astfel i s-a pus capăt. A murit în moartea lui Isus. Voi ați primit pentru voi această sentință de moarte a crucii. A trăi din firea veche și pentru firea veche (firea pământească) ține pentru voi de trecut.

A semăna pentru Duhul: A fi acolo unii pentru alții, a trăi dragostea, a fi darnic, a nu fi plin de sine 5:25–6:10

Duhul lui Dumnezeu ne-a dăruit viață nouă. Ne-a făcut o creație nouă. Ființa noastră este nouă. Este în mâna lui Dumnezeu. Trăiți deci și acum în felul acesta. Urmați Duhul! Urma Lui! Împreună, în unitate unii cu alții. **Trăiți încă de acum viața viitorului, aici și acum.**

Să încetăm să căutăm slavă deșartă și onoare unii de la alții și unii înaintea altora. Să încetăm odată să ne provocăm și să ne întărâtăm unii pe alții! Să încetăm să ne invidiem unii pe alții! Căci toate acestea și-au găsit sfârșitul la cruce!

Dragi frați și surori, oricine poate face un **pas greșit** și se poate poticni. Oricine poate fi luat prin surprindere de un păcat sau de o greșeală. Oricine poate alerga uneori după o vedere greșită despre ce ar trebui să fie evlavios sau temător de Dumnezeu. Dar voi, cei duhovnicești, care trăiți viața Duhului și îl vedeți pe aproapele vostru poticnindu-se, ajutați-i să se ridice. Îndreptându-i și corectându-i. Arătați-le pasul lor greșit. Mai ales atunci când ei înșiși nu-l observă. Ajutați-i să se întoarcă pe urma Duhului. Dar cu blândețe, cu grijă, nu ca niște critici care privesc de sus sau sunt aroganți. Doar tuturor vi se poate întâmpla același lucru. Fiți atenți! Sunteți expuși acelorași ispite și sunteți și voi în pericol să cădeți și să vă poticniți. Cercetați-vă pe voi înșivă cu un ochi critic, privind la propriile păcate și greșeli. Probabil nu există nimeni căruia să nu i se fi întâmplat deja așa ceva. **Tocmai atunci avem nevoie unii de alții!**

Să purtăm sarcinile unii altora, așa cum Hristos a purtat de bunăvoie crucea și păcatele noastre. Povara slăbiciunii noastre și a ispitirii neîncetate. Biserica este și o adunare de oameni care încă păcătuiesc. Și care este mereu amenințată de păcat. Există și poveri la care trebuie să vă stați alături și să le purtați împreună: boala, greutățile financiare, prigoana, singurătatea, frica, disperarea, suprasolicitarea și multe altele.

În felul acesta împliniți Legea. **Legea lui Hristos!** Pasivitatea, lipsa de interes față de aproapele și inactivitatea nu vin de la Duhul lui Dumnezeu. A spune „n-am timp”, „nu mă interesează” sau „n-are niciun rost” sau „e fără speranță” etc. nu este o opțiune în ordinea de marș a Duhului. În ciuda greșelilor și păcatelor, ne vom iubi mai departe! Credința noastră lucrează și se dovedește doar tocmai în dragostea care face fapte.

Dacă cineva crede că este ceva deosebit sau fără greșeală sau unul care nu are nevoie de celălalt, se înșală singur. De aceea fiecare să se cerceteze pe sine și să vadă ce realizează. **Și anume înaintea lui Dumnezeu.** Nu comparându-se cu alții. Dumnezeu, care ne cunoaște inimile, este singura măsură. Aceasta este cea mai bună ocrotire împotriva amăgirii de sine sau a îngâmfării. Atunci te poți lăuda cu faptele tale, dacă mai vrei atunci așa ceva. Fiecare va răspunde pentru sine în ziua aceea, când vom sta înaintea lui Dumnezeu.

Fiecare are în biserică sarcina și datoria lui, pe care nu le poate pur și simplu pasa altuia. **Viața în Duhul este întotdeauna o viață în părtășie!**

Semănat și seceriș

Sprijiți-i pe cei care vă dau îndrumare și învățătură bună. Nu doar cu vorba, ci cu fapta și cu mijloace financiare. Nu vă mirați că nu poate exista o învățătură temeinică și bună în Evanghelie, dacă voi, care primiți cele duhovnicești, nu sunteți gata să dați înapoi și din cele materiale. **Sprijiți-i pe învățătorii, conducătorii și păstorii voștri!**

Nu cumva să credeți că nu contează cum vă purtați unii cu alții. Nu vă înșelați, pe Dumnezeu nu-L puteți păcăli. Pentru toți este valabil **principiul firesc al semănatului și al secerișului. Ce seamănă omul, aceea va și secera.** Faptele noastre, gândirea și purtarea noastră au întotdeauna urmări. Ne vom întâlni cu ele într-o zi. La fel de sigur cum din sămânța din pământ crește și iese ceva. Cine seamănă pe ogorul vieții sale ce este vechi, nerăscumpărat, va secera **putrezire**. V-am scris tocmai acum care sunt faptele firii pământești, pe care nu le poți face fără urmări. Cine își investește viața și resursele, timpul vieții, energia și banii pentru sine în nenumăratele plăceri și distracții ale vieții, va trage într-o zi concluzia că toate acestea pier.

Dar cine seamănă pe ogorul vieții sale pentru Duhul va secera de la Dumnezeu și de la Duhul Său **viața veșnică**. Curând, în noua creație a lui Dumnezeu, în Împărăția Lui veșnică. De aceea să facem binele – nu este zadarnic. Să nu obosim, căci vremea secerișului va veni. Ne așteaptă o mare sărbătoare a secerișului. Una care nu se va sfârși niciodată. Dar nu avem voie să încetăm să facem binele. Nici atunci când pare zadarnic și nu vine imediat niciun ecou de recunoștință. De aceea, cât mai avem timp și prilejuri, să facem binele față de **toți oamenii**. Să-i întâmpinăm cu inima lui Dumnezeu și cu mâinile deschise pe toți cei care au nevoie de ajutor și să-i binecuvântăm. Începeți în biserica celor care cred, în care sunteți uniți cu frații și surorile voastre în Hristos. Acolo puteți semăna zilnic pentru Duhul.

Intervenția lui Dumnezeu: Crucea de pe Golgota face diferența și este în același timp sfârșit și început 6:11-18

Vă scriu cu mâna mea la încheierea epistolei mele, pe care până aici i-am dictat-o unui frate drag, care scrie frumos. Vă dați seama după scrisul mai mare. Rezum în câteva cuvinte și spun la obiect ce v-am explicat pe larg.

Cei care vă împing la tăierea împrejur fără rost vor doar să fie bine văzuți și să-și împlinească cu succes misiunea lor încăpățânată. Dacă le reușește, atunci nu trebuie să se teamă de prigoana din partea compatrioților lor iudei din cauza crucii lui Hristos. **Pentru ei tăierea împrejur este mai importantă decât crucea lui Hristos. Ținta lor este să deveniți iudei.**

Dar acești misionari mincinoși, care sunt tăiați împrejur, nici ei nu țin Legea. Ei caută faima de a se putea lăuda cu tăierea voastră împrejur. Ca și cum ar vrea să ridice în sus un scalp și să-și sărbătorească biruința.

Dar pentru mine, Pavel, numai **lauda crucii** este de dorit. Crucea trage o linie peste orice sete omenească de a te pune în valoare. Faima și cinstea înaintea oamenilor și de la oameni nu mă interesează. Crucea Domnului nostru Isus Hristos este singura noastră nădejde – ba chiar centrul, stâncă pe care stăm. Pentru mine aceasta înseamnă: Gata cu lumea! Gata cu elementele ei religioase și legaliste și cu felurile ei de viață idolatre. Și cu al meu, pe care îl aveam odinioară în iudaism. Acolo s-a născut o lume nouă. Viața, nu moartea, este ținta și nădejdea crucii! Lemnul blestemului devine pentru noi un pom al vieții.

Iar eu însumi am murit pe această cruce față de această lume veche, care piere. Nu mai fac parte din ea. Nu-mi mai poate da nimic. Nu mai poate cere nimic. **Odată cu crucea nu mai există cale de întoarcere!**

A fi tăiat împrejur sau nu – aceasta ține, prin cruce, de trecut. Crucea este începutul unei creații noi. Nu ce trebuie să facă oamenii, ci ce a făcut și a creat Dumnezeu. O ființă nouă și o odihnă nouă în Hristos. Noua epocă a început. Acum contează numai **credința, harul și legea lui Hristos, care eliberează.**

Toți cei care trăiesc după această măsură a **creației noi** sunt sub binecuvântarea lui Dumnezeu, sub pacea și îndurarea Lui. Ei sunt adevăratul Israel al lui Dumnezeu. Da, noul Israel al lui Dumnezeu, copii ai lui Avraam prin credință. Tăierea împrejur vă leagă de vechiul Ierusalim, care este în robie, de Israel sub Lege.

Vă rog, nu-mi mai dați osteneală cu escapadele voastre înapoi în iudaism! Port în trupul meu semnele prigoanei. Așa cum Isus le poartă pe ale crucii Lui. Cicatricile mele vorbesc o limbă limpede. Limba crucii pe care o vestesc.

Harul Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos să fie zilnic prezent în gândurile voastre. Clădiți pe el, nădăjduiți în el, trăiți din el.

Amin.

În încheiere

Sper din toată inima că, citind, ați simțit cum vă vorbește Dumnezeu. Cum încurajează, învață, dar și avertizează împotriva a tot ce nu vine de la El și de aceea ne face rău.

Mulțumiți-I pentru tot binele pe care l-a spus despre voi și și direct vouă.

Dacă aveți întrebări, scrieți-ne: hj-ronsdorf@t-online.de

Alte texte din Noul Testament găsiți pe www.hans-joerg-ronsdorf.de.

Iată încă câteva sfaturi importante:

Citiți Biblia. Dacă se poate, regulat.

Citiți Biblia împreună cu alți oameni – și vorbiți despre ea.

Rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă viu Cuvântul Său – ca și cum v-ar vorbi direct vouă.

Citiți textul cu voce tare, de două ori la rând.

Puneți textului următoarele întrebări:

Ce titlu i-ați da acestui text?

Ce spune textul despre Dumnezeu și despre Isus?

Ce spune textul despre oameni?

Ce învățăm din text?

Ce trebuie să facem?

Cum ne încurajează Cuvântul?

Când vă întâlniți din nou, vorbiți despre experiențele și trăirile voastre.

Căutați legătura și părtășia cu creștini care Îl iubesc și Îl cinstesc pe Isus Hristos și care prețuiesc Biblia, o citesc și o iau în serios.